

Cuprins

Cu toane	9
Ziva pe Dos.	23
Experimentul Jessica	45
Balaurul din spaghetti	60
Ciudat, mai ciudat, cel mai ciudat	81
Nanu Nanu	91
Mâncărime de toane rele	108
Bomboane acre	126
Mov fondant	141
Căpcăunul mov	158
Judy neîmbufnata	172

Judy fără toane

Care

Stink

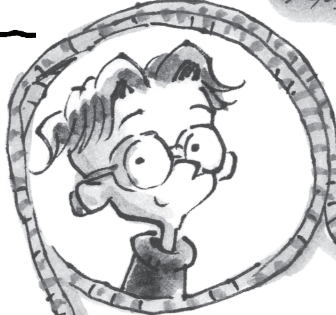

Mama

Tata

cine-i

Frank

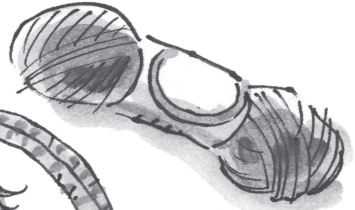
Rocky

Jessica

Amy

Cu Toane

Ea, Judy Moody, avea toane. Toane nemulțumite. Toane furioase. Și asta pentru că, în acea zi, toți elevii clasei 3T primiseră acasă pozele făcute la școală.

Dacă Stink ar intra în camera ei, i-ar cere să vadă poza ei de la școală. Și, dacă i-ar cere să vadă poza de la școală, ar vedea că purtase tricoul pe care scria **SUNT O FATĂ, ASCULTAȚI-MI RĂCNETUL**. (Același pe care l-a purtat astăzi.) Și, dacă ar vedea că poartă tricoul cu **RĂCNETUL**

în poza făcută la școală, ar vedea și că arăta ca Muma Pădurii. Cu părul ca o căpiță de fân, intrându-i în ochi.

Mama și tata aveau să o ia razna.

— Am vrea să avem măcar o poză frumoasă de la școală cu fata noastră, spusese tatăl ei chiar în dimineața aceea.

— Poate vom avea parte de una anul ăsta, îi răspunsese mama.

Dar clasa a treia nu era deloc diferită.

Judy își întinse pe podea pozele făcute la școală în fiecare an. Ea arăta a:

Clovn (grădiniță)

Băiat (clasa I)

Pirat cu un
singur ochi
(clasa a II-a)

Muma Pădurii
(clasa a III-a)

Ce bine ar fi dacă mama și tata ar uita de poza de la școală de anul ăsta! Slabe șanse! Poate că Judy ar putea spune că i-a mâncat câinele poza! Ce păcat că familia Moody nu avea câine. O aveau doar pe pisica Șoarece. Ar putea spune că un bandit al pozelor de la școală le-a șters din calculatorul principal. Nicio șansă!

Lucrurile stăteau încă și mai rău. Rocky îi smulsese în clasă poza de Muma Pădurii și nu voia să i-o înapoieze. Apoi i-o dăduse lui Frank, care o făcuse pe Judy să scâncească și să sară din banca ei, în loc să-și facă exercițiile la matematică. Chiar atunci, domnul Todd a spus cuvântul cu „A”.

Antarctica.

Adică banca din spatele clasei, unde

Judy fu nevoită să meargă ca să se calmeze. Pentru a treia oară săptămâna aceasta! Niciodată în Istoria lui Judy nu mai fusese nevoită să meargă în Antarctica de atâtea ori la rând.

Numai cât își amintea și i se punea un nod de mărimea unei gogoși în stomac.

De aceea ea, Judy Moody, avea toane. Toane de împletit pe degete, de negândit la poza de la școală, de vreau-să-stau-singură. *Adică de una singură*. Adică fără frățiorul ei nesuferit, care să o deranjeze ca un țânțar cicălitor. *Bzzzt!* Stink era mereu în urechea ei.

Primul Loc Preferat al lui Judy de cuibărit alături de Șoarece era în patul ei de sus, dar Stink avea să o găsească acolo cu siguranță. Judy se târî printre grămezi

de șlapi și tone de haine murdare către cel de-al doilea loc favorit în care putea fi singură – în fundul dulapului ei. Își băgă în gură un cocoloș de gumă de mestecat, lung de-un metru, de-al lui Stink.

— Nu te uita așa la mine, Șoarece. Ce Stink nu știe nu poate să-l rănească!

Apoi ridică un scul de lână gri-maronie și-l învârti în jurul degetului mare de la mână. Șoarece dădu cu lăbuța peste lanțul tricotat.

Peste. Sub. Peste. Sub. Înapoi. Buclă-
-peste-buclă-peste-buclă. Judy trase de lanțul lung din lână verde ca mărul, care-i atârna de mâna stângă. Degetele parcă-i zburau. Ea, Judy Moody, era cea mai rapidă persoană la împletit pe degete din Frog Neck Lake, Virginia. Cea mai

rapidă persoană la împletit pe degete din est. Probabil cea mai rapidă din întreaga lume!

Tricotatul cu degetele era cel mai fain – nu-ți trebuiau andrele. Înfășură firul printre degete, unul, doi, trei, patru, înapoi, deasupra, sub, prin... așa cum o învățase bunica Lou în timpul mării pene de curent provocate de uraganul Elmer.

Dulapul lui Judy era ca o cameră secretă, doar a ei. Avea până și o fereastră. O fereastră mică și rotundă, ca pe corăbii. Corăbii cu pânze. Corăbii de pirați.

Corabia naviga pe oceanul albastru, străpungând valurile sub un cer plin de nori de bezea. Judy și Șoarece se legănavu înaintea și înapoi odată cu hamacele de pe corabie. Până când corabia lovi un val

imens și...

Șoarece peste bord!

*Judy îi aruncă lui Șoarece lanțul ei
tricotat. Simți o mișcare pe fir. Era...*

— Stink!

Judy tresări din reverie. Guma îi zbură din gură.

— Ai speriat și guma din mine!

— De unde ai guma aia? întrebă Stink.

— De nicăieri. E gumă ABC.

O luă și o băgă din nou în gură.

— Dar cum m-ai găsit?

— Am urmat lanțul tricotat.

Lanțul lung și colorat din lână șerpuia pe fundul dulapului, urca peste grămezi de cărți și turnuri de jucării, ocolea Muntele Șosetelor și se furișă pe ușă afară.

— Ei bine, proastă idee ai avut. Am toane.

— Și eu de unde să știu?

— Indiciile unu, doi și trei: vezi chestiile alea agățate de clanță?

— Ah! Am crezut că te gândeai la

pozele de la școală.

— Și la alea!

— Cineva are toane.

— Bingo!

— Cu ce sunt eu vinovat
că nu „citesc“ clanțele de
la uși?

— Am o idee, spuse Judy.

Mama mi-a citit o carte despre
Louisa May Alcott...

— Louisa May cine?

— Cea mai faimoasă autoare a celei
mai faimoase cărți din lume, *Micutele
doamne*.

— Mișto! E vorba despre oameni foarte
mici? Care trăiesc în cutii de chibrituri,
și fac baie în degetare și alte alea? Și-i
cunosc pe Spiridușii din Podea?

— N-U! În orice caz, se știe că Louisa May avea multe toane. Întreabă pe oricine! De aceea, avea o pernă în formă de cârnat.

— Ciudat!

— O pernă-cârnat este o pernă lungă și subțire. Când o punea pe verticală, însemna că era veselă și în toane bune, adică „Intră!”. Dar când perna era așezată pe orizontală, păzea! Adică „Nu deranjați, Louisa May este nervoasă”.

Judy se uită în jur și apucă o pernă pufoasă.

— Vezi perna asta? Asta va fi perna mea de toane. Va fi semnul nostru. Dacă perna este pe verticală, înseamnă că *sunt în toane bune. Poți intra*. Dar, dacă este pe orizontală – *toane rele. Pleacă de-aici*.

E mult mai bine așa decât cu chestii pe clanță.

— Dar dacă perna e pe verticală și fereastra-i deschisă și vine un uragan și vântul super-tare îți dă perna jos? Sau dacă un monstru imens, mai mare decât King Kong, ar veni și ne-ar lua casa și ar scutura-o ca pe-o scobitoare, iar perna ar cădea?

— Bine.

Judy scoase o cariocă din penar. Luă perna în brațe. Pe o parte, desenă o figură veselă, pentru toane bune. Pe cealaltă parte, desenă o figură încruntată, pentru toane rele.

— Asta va fi perna mea de toane. Vesel înseamnă „Intră!”. Încruntat înseamnă „Pleacă!”.

Judy rezemă perna de perete, cu figura încruntată la vedere.

— Perna și-a spus cuvântul, Stink.

Stink se strâmbă.

— Am priceput.

Înțeleg. Tot ce voiam era să te întreb dacă-ți pot folosi cariocile.

— În penar, Stinkerbell.

— Fac un tricou pentru Ziua pe Dos, de mâine.

Ziua pe Dos! Ziua pe Dos era ziua favorită a lui Judy din tot anul, alături de Ziua Păcălelilor (ziua ei de naștere) și Ziua „Mov pentru Pace”.

Judy întoarse invers perna care îi arăta toanele. Perna zâmbi.

Îi venise o idee pentru Ziua pe Dos. O idee foarte bună. O idee de toane deloc rele.

